

den konflikt, som skaber alvorlige situationer for syge og ældre mennesker.

Så man kan sige det på den måde, at arbejdstagerne selvfølgelig har deres strejkeret og arbejdsgiveren har sine kampskridt med lock-out. Jeg tror, det er meget vigtigt, at man, når man griber ind, som vi gør nu, ikke tager stilling til, om det ene kampskridt er mere anvendeligt end det andet.

Sådan som jeg har hørt både hr. Aage Frandsen og fru Jette Gottlieb og også hr. Villy Søvn-dal – som nu også skal diskutere, kan jeg se – i Radioavisen, er det, ligesom om de to partier gerne vil have, at vi på forhånd skal sige, at det er arbejdsgiverens kampskridt, der skal knægtes. Vi går netop ind og siger, at her er der tale om nogle samfundsmæssige hensyn, og vi tager ikke på forhånd stilling til, om det ene kampskridt er bedre eller farligere end det andet, eller hvad man nu kan sige.

Så jeg mener ikke, at den frie forhandlingsret er i farezonen, og slet ikke på baggrund af, at der på hele det offentlige område jo er indgået hundredvis af overenskomster igennem forhandling – og så er der altså to situationer for to faggrupper, hvor det ikke er lykkedes. Og dér synes jeg ærlig talt, at det er noget af en overeksponering at sætte spørgsmålstejn ved den fri forhandlingsret på lidt længere sigt. Når man siger sådan noget, skal man i hvert fald være opmærksom på, at der på hele det øvrige offentlige område er aftalt overenskomster. Der bliver lavet aftaler næsten hver eneste dag, hver eneste måned i dette land parterne imellem, så den fri forhandlingsret er ikke i farezonen.

Fru Jette Gottlieb spørger så yderligere omkring ILO-konventionen og det, at vi har skrevet under på ILO-konventionen. Jamen igen, vil jeg sige til fru Jette Gottlieb, er der tale om tungtvejende grunde, hvor der er et samfundsmæssigt hensyn og et samfundsmæssigt ansvar, og hvor det parlamentariske system må påtage sig ansvaret for at få løst de problemer, der er knyttet til den konflikt, der nu finder sin løsning her om et par dage.

Villy Søvn-dal (SF):

Jeg synes egentlig, at arbejdsministeren forbavsende præcist svarede på, hvorfor den fri forhandlingsret ikke eksisterer for sygeplejerskerne og laboranterne. Arbejdsministeren sagde, at sådan er det, hvis det er en alvorlig situation, hvor der er tungtvejende grunde, fordi man har at gøre med ældre og syge mennesker.

Så vil jeg godt spørge arbejdsministeren: Kan arbejdsministeren forestille sig nogen situation, hvor sygeplejersker ikke arbejder med mennesker i en alvorlig situation, og hvor der ikke vil være tungtvejende grunde af hensyn til de syge og gamle til at gribe ind?

Jeg er helt med på, at der generelt på arbejdsmarkedet gælder en argumentation, der er anderledes. Men det, der er realiteten, er, at for sygehuspersonalets vedkommende eksisterer den fri forhandlingsret ikke. Og den eksisterer slet ikke, når det bliver tilrettelagt sådan fra Kommunernes Landsforenings side, at man laver en form for lockout, hvor man med hundredre procents sikkerhed ved, at man lige præcis placerer sig i den situation, hvor alle de argumenter, arbejdsministeren brugte som argumenter for et indgreb, gælder.

Det, der er alvorligt ved situationen, er jo ikke alene den fri forhandlingsret, men at det her risikerer at ødelægge vores sygehusvæsen og vores sundhedsvæsen. Vi vil få en reaktion nu, der formentlig hedder »arbejd efter reglerne«, hvilket betyder mindre produktivitet på vore sygehuse. Vi vil få flyttet store medarbejdergrupper fra sygehusvæsenet, fra den offentlige sektor over i vikarbureauer, hvor der skal betales en større løn – igen noget, som vi sundhedsmæssigt ikke får noget som helst for – og vi vil generelt opleve en sektor, der er meget vred over at få en behandling som den her.

Men jeg synes, arbejdsministeren svarede på spørgsmålet: Der eksisterer for sundhedspersonalet på sygehusene i realiteten ikke nogen fri forhandlingsret.

Aage Frandsen (SF):

Der var en konflikt mellem to parter, hvoraf den ene part, nemlig lønmodtagersiden, helt klart i varslingen af konflikten tog hensyn til, hvad der var forsvarligt. Der var en anden part, nemlig Amtsrådsforeningen, der vel også levede op til det. Og så var der også en tredje part, nemlig Kommunernes Landsforening, der ikke levede op til det.

Det synes jeg er et problem i denne forbindelse, for det betyder rent faktisk, som også hr. Villy Søvn-dal var inde på det, at Kommunernes Landsforening – og det gælder også andre arbejdsgivere – i en række situationer kan sige: Nu laver vi en konflikt, som er så voldsom, at vi ved, at Folketinget griber ind. Og det er dér, jeg synes at regeringen har et overordnet ansvar for sundhedspolitikken.